

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. Mgr. M.U. b) Ing. M.U.**, oba ■■■, oba zastoupeni JUDr. Janem Vodičkou, advokátem, se sídlem Valdštejnská 381/6, 460 01 Liberec 2, proti odpůrci: **Obec Oldřichov v Hájích**, se sídlem Oldřichov v Hájích 151, zastoupený Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem, se sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec 4, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2014 - Územního plánu obce Oldřichov v Hájích schváleného usnesením zastupitelstva obce Oldřichov v Hájích ze dne 6. 10. 2014, č. 5/32/2014,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2014 - Územního plánu obce Oldřichov v Hájích ze dne 6. 10. 2014, schváleného usnesením zastupitelstva č. 5/32/2014, v části týkající se pozemků p. č. ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. a obci ■■■, se z a m í t á .
- II. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Lukáše Votruby, advokáta se sídlem Moskevská 637/6, Liberec 4, náhradu nákladů řízení ve výši 16 456 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

Navrhovatelé se domáhají zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu obce Oldřichov v Hájích, který byl schválen zastupitelstvem obce dne 6. 10. 2014, č. 5/32/2014 (dále jen „územní plán“), konkrétně části týkající se jejich pozemků p. č. ■■■, ■■■ a ■■■, všech v k. ú. ■■■, které byly územním plánem zařazeny do kategorie ploch veřejného prostranství, v územním plánu označených písmenem P.

Navrhovatelé uvedli, že jsou vlastníky mj. shora identifikovaných pozemků, které jsou součástí pastevního areálu farmy Urban, protínají a oddělují od sebe zemědělské bloky č. ■■■

a ■■■, ■■■ a ■■■. Navrhovatelé hospodářsky užívají pozemky na základě dodatku č. 4 ze dne 30. 12. 2002 nájemní smlouvy č. ■■■ ze dne 10. 12. 1996. Předmětné pozemky byly začleněny nájemní smlouvou č. ■■■ ze dne 6. 5. 2004, dodatky č. 1 a 2. Další pozemek byl začleněn smlouvou č. ■■■ a v dodatku č. 1 ke smlouvě ■■■ z roku 2010 jsou uvedeny všechny předmětné pozemky, jejichž nájem byl postupný od roku 2004. Vlastnické právo k předmětným pozemkům navrhovatelé získali na základě smlouvy o převodu pozemků s Pozemkovým úřadem ČR ze dne 17. 4. 2013. Navrhovatelé dodali, že jsou vlastníky v režimu SJM řady dalších pozemků v k. ú. ■■■ a jednotlivě pak dalších pozemků. Popsali, že na pozemcích hospodaří v ekologickém režimu, což dokládají certifikáty pro ■■■ KEZ o.p.s. jako certifikačním orgánem pro kontrolu ekologického zemědělství.

Podle navrhovatelů odpůrce v rozporu s § 53 odst. 1 stavebního zákona a v rozporu s § 172 odst. 5 správního řádu nevyhodnotil jejich námitky uplatněné dne 6. 5. 2013 k návrhu územního plánu. Podání ze dne 6. 5. 2013 měl odpůrce vyhodnotit jako námitku, nikoli připomínky. Navrhovatelé v tomto směru poukázali např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ao 2/2008 – 62. Navrhovatelé namítali, že odůvodnění územního plánu neobsahuje vypořádání se s jejich námitkou ze dne 6. 5. 2013. Na tom nic nemění skutečnost, že námitku uplatnili před veřejným projednáním územního plánu. Z § 52 stavebního zákona nelze dovodit, že námitku uplatněnou před veřejným projednáním návrhu územního plánu není možné považovat za námitku. Z toho důvodu nebyl územní plán zákonem stanoveným způsobem. Absence rozhodnutí o jejich námitkách, resp. nevypořádání se s nimi v odůvodnění územního plánu, vede k jeho nepřezkoumatelnosti. Odpůrce se sice vypořádal s jejich připomínkami dne 16. 12. 2003, ovšem toto vyhodnocení nelze považovat za řádné vyhodnocení jejich podání ze dne 6. 5. 2013, neboť vyhodnocení námitek a vypořádání se s nimi musí být součástí opatření obecné povahy. Odpůrci odkázali na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 59 A 1/2012 – 187.

Navrhovatelé dále namítali, že územní plán je v napadené části v rozporu s hmotným právem, neboť neodůvodněně zasahuje do jejich práva na podnikání za podmínek rovné soutěže a do vlastnického práva. S odkazem na definici veřejného prostranství v § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, jsou faktickým určením pro obecné užívání pozemky všem přístupné a navrhovatelům je znemožněno provozování chovu hospodářských zvířat s návazností na stáje a neomezený přesun chovaných zvířat na okolní zemědělské bloky v ekologickém režimu.

Navrhovatelé uvedli, že předmětné pozemky jsou jediným možným propojením výběhů a pastvin se stájem, zatímco o 200 m vpravo i vlevo je cesta, která umožní obci požadovaný přístup k obecnímu lesu, a ve vzdálenosti cca 1 km severovýchodně se na pozemku p. č. 2124/1 nachází podjezd pod železniční tratí ve vlastnictví odpůrce. Navrhovatelé odkázali na snímky ortofotomapy z let 2002, 2003, 2004, 2007, 2010, 2013 a 2015, ze kterých je patrné, že na předmětných pozemcích se žádná cesta umožňující přístup k lesním pozemkům nenachází. Přístup se nachází jen v severní části vedle pozemku p. č. 2095/1 a 2092/2, za železniční tratí se již žádná cesta nenachází. Podle mapy vede hlavní přístupová cesta přes chráněný železniční přejezd v ul. Za tratí jako jediná vhodná pro techniku potřebnou hospodaření v lese, tak pro přístup veřejnosti.

Navrhovatelé podotkli, že pozemky jsou 15 let používány k propojení výběhu

i pastevního areálu, jejich farma navázala na činnost zemědělského podniku Státní statky a podniku [REDAKCE], tyto subjekty hospodařili na pozemcích od 70. let minulého století, kdy byly pozemky využívány k přesunu zvířat ze stájí a výběhů na pastviny a nebyly volně přístupné. Z uvedeného je zřejmé, že předmětné pozemky nelze zařadit v územním plánu do kategorie veřejného prostranství. Zájem na ochraně vlastnického práva navrhovatelů a jejich podnikání převažuje nad zájmem na zařazení dotčených pozemků do ploch veřejného prostranství.

Zařazení pozemků je způsobilé navrhovatelům způsobit ekonomickou újmu. Pro výpočet újmy navrhovatelé vycházejí ze způsobu uvedeného v práci „Ekonomická újma při omezení hospodaření v lesích“ prof. Ing. [REDAKCE], CSc., z Fakulty lesnické a Environmentální ČZU v Praze, kterým je vyčíslení tzv. vícenákladů a ztrát plynoucích z různých omezení a překážek při hospodaření na malých farmách. Podle navrhovatelů dosáhnout vícenáklady na provoz rodinné farmy na více než 1 mil. Kč na rok podnikání.

Navrhovatelé uvedli, že pokud budou dotčené pozemky využívat jako doposud, mohou se v důsledku jejich funkčního zařazení dostat do střetu s řadou právních předpisů. Konkrétně se mohou dopustit záboru veřejného prostranství, případně by jim mohla být uložena pokuta ve smyslu § 47 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jejich podnikání se může dostat do střetu se zákonem č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, a zákonem č. 246/1992 Sb., o ochraně zdraví zvířat proti týrání, neboť existence veřejného prostranství na dotčených pozemcích jim znemožňuje zvířata chovat v souladu s požadavky těchto zákonů, protože nebudou schopni zajistit volný přístup zvířat ke stájím a je tedy znemožněno, aby provozovali farmu v souladu s uvedenými zákony ekologickým způsobem.

Z ustanovení § 63 odst. 2, odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, navrhovatelé dovozují, že zákonem zaručené právo volného přístupu do krajiny je pro případ chovu hospodářských zvířat zásadním způsobem omezeno. Dále poukázali na § 34 odst. 3, odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, z nichž vyplývá, že lesní zákon zajišťuje přístup k lesním pozemkům a předpokládá dohodu mezi vlastníkem lesa a vlastníkem dotčeného pozemku a poskytnutí náhrady. Za účelem přístupu na pozemky obce nelze bez dalšího přístupové cesty vymezovat jako veřejné prostranství. S ohledem na citované zákonné ustanovení není zařazení dotčených pozemků do kategorie P proporcionální. Navrhovatelé také odkázali na institut nezbytné cesty dle § 1029 o. z., který povinného zatěžuje výrazně méně, než zařazení konkrétního pozemku v územním plánu do kategorie P. Navrhovatelé uzavřeli tím, že při porovnání intenzity zásahu a dotčení jejich práv s potřebou zajistit přístup k lesním pozemkům obce je zásah nepřiměřený a není v souladu se zásadou proporcionality.

Z uvedených důvodů navrhovatelé požadují, aby soud opatření obecné povahy č. 1/2004 v části týkající se pozemků p. č. 2092/1, 2095/1, 2092/2 v k. ú. Oldřichov v Hájích zrušil a navrhovatelům přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

K žalobnímu bodu, který se týkal nevypořádání námitek ze dne 6. 5. 2013, odpůrce uvedl, že podání nemohlo být námitkami ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona. Návrh územního plánu byl zveřejněn veřejnou vyhláškou dne 25. 3. 2013 a sejmuto dne 9. 5. 2013, dle § 50 odst. 3 stavebního zákona byli všichni poučeni o možnosti podat písemné

připomínky do 30 dnů ode dne jeho doručení. Připomínky navrhovatelů byly doručeny v této lhůtě, a proto nelze uvěřit tvrzení, že úmyslem navrhovatelů bylo, aby připomínky byly zároveň námitkami dle § 52 odst. 2 stavebního zákona proti návrhu územního plánu k veřejnému projednání, k němuž došlo až rok poté. Navrhovatelka na předepsaném tiskopise opravila označení „námitka“ na „připomínka“. Sami navrhovatelé v podnětu ze dne 21. 12. 2015 adresovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje podání označovali za připomínky. Teprve v reakci na usnesení Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 3. 2016, č. j. OÚPSŘ/11/2016/OÚP KÚLK 19789/2016, v němž krajský úřad konstatoval, že navrhovatelé nevyužili všech prostředků obrany proti opatření obecné povahy, přišli navrhovatelé s tvrzením, že se jedná o námitky ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona. Nebylo proto povinností odpůrce o „námitkách“ rozhodovat a blíže odůvodňovat důvody, které jej vedly k tvorbě územního plánu v konečné schválené podobě. Podání ze dne 6. 5. 2013 vypořádal jako připomínky na zasedání zastupitelstva, jak plyne z usnesení č. 5/23/2013 ze dne 16. 12. 2013. Připomínky byly vyhodnoceny za přítomnosti Správy CHKO Jizerské hory, projektanta územně plánovací dokumentace, pořizovatele územně plánovací dokumentace a pověřeného zastupitele.

Odpůrce uvedl, že pozemky p. č. 2092/1, 2092/2 a 2095/1 navrhovatelé nabyly na základě smlouvy č. 5PR13/41 ze dne 17. 4. 2013 s právními účinky vkladu práva ke dni 18. 4. 2013. Popsal, že dlouhodobě usiloval o získání předmětných pozemků do svého majetku od Pozemkového fondu ČR, protože zajišťují nezbytný přístup do lesů. Uvedl, že probíhala komunikace s Pozemkovým fondem ČR o zařazení pozemků do komplexních pozemkových úprav a o možné existenci vlastnického práva obce na základě přídělu č. 142 a ohledně přípravy privatizačního projektu obce. Ve výzvě Pozemkového fondu ČR ze dne 15. 11. 2006 k dohodě o převodu pozemku p. č. 2095/2 bylo uvedeno, že jsou preferovány převody pozemků jako „ostatní plocha“ na obec pro zajištění obslužnosti a funkčního spojení. Na základě iniciativy žalobců došlo k rozdělení pozemkové parcely p. č. ■■■ na p. č. ■■■ a ■■■, kdy pozemek p. č. ■■■ získala obec, aby měla zachován přístup k pozemku p. č. ■■■. Odpůrce předpokládal, že předmětné pozemky získá a v tomto směru připravoval návrh územního plánu obce. Vycházel z přesvědčení, že státní orgány (Pozemkový fond ČR) budou chránit veřejný zájem spočívající v zajištění průchodnosti území, resp. zajištění přístupu k ostatním pozemkům. Pro odpůrce bylo překvapením, že Pozemkový fond ČR uvedené pozemky převedl do vlastnictví navrhovatelů, ačkoliv se dlouhodobě vyjadřoval tak, že pozemky „ostatní plocha“ je třeba zahrnout do komplexních pozemkových úprav a privatizačního projektu pro bezúplatný převod obci. Předmětné pozemky byly co do způsobu využití (druh pozemku) vždy určeny jako „ostatní plocha – ostatní komunikace“. Takto je také navrhovatelé nabývali do vlastnictví a této skutečnosti si byli vědomi, když uváděli, že na jejich pozemcích se nachází cesta, která je v soukromém vlastnictví a je určena pro přemísťování a volný pohyb hospodářských zvířat, a pozemky nabyli s vědomím, že na pozemcích se nachází komunikace sloužící k přístupu do lesa pro širokou veřejnost.

Odpůrce dále přiblížil soudu, že navrhovatelé právně jednali tak, aby změnili druh pozemků, z „ostatní plocha – ostatní komunikace“ na „trvalý travní porost“, a to bez souhlasu odpůrce a CHKO Jizerské hory v rozporu s § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Navrhovatelé se protiprávní jednání snažili legalizovat tím, že pozemky p. č. 2095/1 a 2092/2 chtěli zcelit s pozemkem p. č. 169/4. Odpůrce s takovým postupem vyslovil nesouhlas, řízení nadále probíhá před stavebním úřadem Městského úřadu Chrastava, sp. zn. VÝST

4951/2015/GB. Odpůrce se proto domnívá, že soud by měl vycházet z toho, že předmětné pozemky jsou určeny jako „ostatní plocha – ostatní komunikace“.

Odpůrce připomenul, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014 – 49, konstatoval, že pokud navrhovatel námitky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se nezabývá otázkou proporcionality přijatého řešení. Protože byli navrhovatelé při podání námitek pasivní, neměl by soud zkoumat proporcionalitu přijatého řešení.

K tvrzení o ekologickém podnikání odpůrce uvedl, že teprve účelové změny využití pozemků mají za následek, že navrhovatelů nemusejí ve vztahu k těmto pozemkům plnit některé zákonné povinnosti, např. dle § 6 odst. 6 zákona č. 242/2000 Sb., které by museli plnit v případě, že by byly pozemky evidovány v souladu se zákonem podle jejich skutečného stavu, tedy jako „ostatní plocha – ostatní komunikace“. I v případě, že by takto pozemky evidovány byly, museli by navrhovatelé plnit povinnosti dle § 10 zákona o ekologickém zemědělství, tedy reálně jim opatřením obecné povahy žádná újma nemůže vzniknout. Navrhovatelé využívají protiprávního stavu, který sami přivodili. Z § 10 zákona o ekologickém zemědělství vyplývá, že vymezení pozemků jako plochy veřejného prostranství nebrání navrhovatelům ve výkonu jejich podnikání v rámci ekologického zemědělství. Odpůrce tvořil územní plán se záměrem, že uvedené pozemky mají sloužit veřejnosti jako cesta, veřejné prostranství a existence cesty odpovídá také opatření, které je možné přijmout ke snížení škodlivých vlivů. Lze předpokládat, že navrhovatelům zvýšené náklady existencí dané cesty nehrozí, neboť v krajině je běžné a obvyklé, že mezi různými pastvinami se cesty objevují a jsou užívány veřejností a slouží také k průhonu zvířat.

Odpůrce zopakoval, že soud by se namítanou proporcionalitou ve smyslu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývat neměl, neboť by nahrazoval činnost pořizovatele územního plánu. Přesto je odpůrce přesvědčen o tom, že zásada proporcionality byla splněna. Prostupnost krajiny byla v době účinnosti územního plánu fakticky zajištěna po předmětných pozemcích, neboť původní úrovněvé přejezdy přes železniční trať zanikly. Další přístupová komunikace se nachází v katastru obce Mníšek a odpůrce nemá pravomoc tuto komunikaci ošetřit a cesta zajišťuje přístup pro veřejnost do zcela jiné části lesa. Podjezd pod železniční trať se nachází na pozemku p. č. ■■■■, který tvoří těleso železniční trati. Podjezd nebyl v minulosti vybudován navrhovateli, ale veřejnoprávní korporací, a odpůrce se domnívá, že podjezd náleží společnosti České dráhy a.s. a vstup do krajiny byl zajišťován mimo jiné i za účelem přístupu do lesa na p. č. ■■■■, ■■■■ a ■■■■. Občané, kteří se vyjadřovali při pořizování územního plánu, chtějí mít do lesa přístup zajištěn, odpůrce odkázal na výsledky „Besedění“. Průchodnost krajiny je nutná z hlediska ochrany zdraví a majetku osob, kdy uvedená cesta může sloužit jako přístup složek záchranného systému k pozemkům p. č. 189/1, 190 a 193/1. Veřejný zájem na prostupnosti krajiny byl charakterizován v návrhu územního plánu, když snahou bylo zajistit mj. běžnou prostupnost krajiny cestní sítí vymezenými plochami veřejných prostranství. Podle odpůrce je veřejný zájem charakterizován v textové části územního plánu na str. 30, kde se uvádí, že veřejná prostranství mají sloužit pro rozvoj dopravy motorové i bezmotorové a mají zajistit prostupnost krajiny, dále na str. 36 textové části územního plánu. Zařazení uvedených pozemků do plochy veřejného prostranství má význam z pohledu hlediska zlepšení cestovního ruchu či rekreace. Potřeba a využitelnost pro přístup pozemků do lesa je dána např. existencí

■, o.p.s. a ■, o.p.s., jež se zabývá obnovou původních dřevin v Jizerských horách a potřebuje mít zajištěn přístup do lesa. I uvedené obecně prospěšné společnosti pořádaly mnoho společných akcí, při nichž byl přístup do lesa po daných komunikacích využit.

Odpůrce připustil, že se mohl dopustit procesního pochybení. Zdůraznil ale, že o připomínkách informoval zastupitelstvo a připomínky byly zohledněny v usnesení zastupitelstva ze dne 16. 12. 2013. Pochybení není takového rázu, aby bylo sto způsobit nesoulad opatření obecné povahy s právními předpisy, navrhovatelé nebyli na svých právech významným způsobem dotčeni. Závěrem odpůrce navrhoval, aby byl návrh jako nedůvodný zamítnut a odpůrci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Replika navrhovatelů

V reakci na vyjádření odpůrce navrhovatelé zdůraznili, že dne 6. 5. 2013 podali námitku k návrhu územního plánu, nikoli připomínku, na jejich podání není přeškrtnut výraz „námitka“, jak tvrdí odpůrce. Starosta odpůrce Ing. T. a Ing. Š. navrhovatelům zavádějícím způsobem sdělovali, že námitky a připomínky jsou totéž a svým výkladem se patrně snažili přimět navrhovatele k tomu, aby na podání slovo „námitka“ škrtnuli a přepsali je. Navrhovatelům bylo opakovaně sděleno, že odpůrce žádný formulář k podávání námitek nemá a jde jen o formalitu s tím, že výhrady lze uplatnit jakoukoli formou. Na věci nic nemění, že námitku uplatnili již dne 6. 5. 2013, tedy před veřejným projednáním návrhu územního plánu. I pokud by soud dospěl k závěru, že jejich podání ze dne 6. 5. 2015 není námitkou, jejich aktivní legitimace není dotčena, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 AOs 3/2013. Navrhovatelé zopakovali, že po telefonické rozmluvě s Ing. Š. byli ubezpečeni, že stačí podat námitky či připomínky jakýmkoli způsobem a předat je na Obecní úřad v Oldřichově v Hájích.

Dále navrhovatelé připustili, že předmětné pozemky do vlastnictví získali na základě smlouvy ze dne 17. 4. 2013, nicméně v návrhu podrobně popsali, že pozemky byly součástí jejich farmy již od roku 2004, resp. 2009, tedy ještě předtím, než odpůrce obdržel výzvu od Pozemkového fondu ČR k případnému převodu pozemků.

K žádosti o sloučení pozemků navrhovatelé podotkli, že důvodem takového postupu byla složitost administrativy, ministerstvo zemědělství umožnilo scelování bloků z důvodu zjednodušení evidence činnosti na daných zemědělských blocích. Navrhovatelé odkázali na závazné stanovisko CHKO Jizerské hory, která se sloučením pozemků souhlasí.

Navrhovatelé zopakovali, že pozemky používají k propojení výběhů i pastevního areálu se stájemi téměř 15 let, po celou dobu od 70. let minulého století nebyly pozemky volně přístupné. Od počátku činnosti státních statků v 70. letech minulého století byl do areálu nynější farmy navrhovatelů zakázán vstup cizím osobám. Pokud jde o změnu druhů pozemků, pak by nebyla katastrálním úřadem provedena, pokud by byla v rozporu se zákonem. Navrhovatelé znovu uvedli důvody, pro které přijatý územní plán výrazně omezuje či dokonce znemožňuje jejich podnikání. Trvali na tom, že jde o neproporcionální zásah do jejich právní sféry. Jediným zájmem, který hájí odpůrce, je zájem na průchodu k lesním pozemkům obce. Ten však není podle přesvědčení navrhovatelů dostatečný. Rovněž není pravdou, že prostupnost krajiny je zajištěna pouze po předmětných pozemcích. Navrhovatelé

znovu popsali, že ve vzdálenosti cca 1km severovýchodním směrem se na pozemku p. č. ■ 1 nachází podjezd pod železniční tratí, dokonce ve vlastnictví odpůrce. K lesním pozemkům vede hlavní přístupová cesta přes chráněný železniční přejezd v ul. ■, od nádraží Mníšek přes pozemky p. č. ■, ■, ■ a ■, když jde o jedinou přístupovou cestu pro techniku potřebnou pro hospodaření v lese. Při použití železničního přejezdu v ul. Za Tratí je zajištěn příjezd k pozemku p. č. ■, ■ i ■. Posledně zmíněný pozemek je přístupný přes lokalitu Betlém. Podle navrhovatelů odpůrce po značné době bez zjevných důvodů určil, že na pozemcích ve vlastnictví fyzické osoby existuje cesta. Předmětné pozemky však nejsou součástí sítě místních komunikací a taktéž nejde o účelovou komunikaci, leda by šlo o komunikaci v uzavřeném areálu státního statku ve smyslu § 7 odst. 1, odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. Navrhovatelé doplnili, že není na místě, aby jejich podnikatelská činnost byla omezena, aby podnikání umožnili ■ o.p.s.

IV. Posouzení soudem

Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

IV. a) Aktivní legitimace

Nejprve se soud zabýval aktivní legitimací obou navrhovatelů, vycházel přitom z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).

Navrhovatelé opřeli svou aktivní legitimaci o vlastnictví pozemků p. č. ■, ■ a ■, které byly územním plánem vymezeny jako plocha P – veřejné prostranství. Předmětné pozemky protínají a oddělují zemědělské bloky č. ■ a ■ a ■ a ■, na kterých navrhovatelé hospodaří – provozují farmu Urban v ekologickém režimu. Soud tvrzené skutečnosti ověřil z předloženého seznamu nemovitostí na LV č. 400 pro k. ú. Oldřichov v Hájích v SJM navrhovatelů a grafické části územního plánu a přisvědčil argumentaci navrhovatelů, že s ohledem na plánované funkční využití pozemků v rámci plochy P jako veřejného prostranství se jako reálně možné jeví tvrzení navrhovatelů o zkrácení jejich vlastnických práv, potažmo práva na svobodné podnikání v důsledku omezení výkonu vlastnických práv k předmětným pozemkům s ohledem na budoucí využití pozemků. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jeho úvahy se týkají pouze aktivní procesní legitimace navrhovatelů ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., nikoli legitimace věcné, jež bude předmětem meritorního posouzení věci.

IV. b) Podmínky řízení

Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.

Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.

V daném případě soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl vydán zastupitelstvem obce Oldřichov v Hájích, nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti. Ani navrhovatelé v tomto směru ničeho nenamítají. Soud proto přistoupil k posouzení napadené části územního plánu z hlediska jednotlivých návrhových bodů.

IV. c) Ústní jednání

K projednání návrhu nařídil soud ústní jednání.

Navrhovatelé setrvali na uplatněné argumentaci v návrhu a replice a zdůraznili možné porušení právních předpisů podnikáním v důsledku zařazení předmětných pozemků do ploch veřejných prostranství a neproporcionální zásah s ohledem na možnost přístupu k obecním pozemkům podle lesního zákona a § 1029 o. z.

Odpůrce zdůraznil, že podání navrhovatelů bylo připomínkou, sami navrhovatelé ho podali na formuláři, ten jim odpůrce neposkytl. Odpůrce dodal, že navrhovatelům neposkytoval žádné ústní poučení. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval případně vyslechnout paní S. Dále oponoval tvrzení, že by pozemky nebyly užívány v minulosti veřejností. K prokázání této otázky navrhoval vyslechnout J. K., bývalého společníka a jednatele společnosti ■■■ v.o.s., která na pozemcích hospodařila po státním statku, za jehož působení byla cesta využívána veřejností. Odpůrce uvedl, že jde o přístup nejen k lesním pozemkům obce, ale také k pozemkům ve vlastnictví rodiny Smutných a ve spoluvlastnictví P. Nato právní zástupce navrhovatelů upřesnil, že pozemky ve vlastnictví Smutných a spoluvlastnictví P. mají v nájmu navrhovatelé a pozemky jsou začleněny do areálu jejich farmy.

Soud provedl dokazování seznamem nemovitostí na LV č. ■■■ pro k. ú. Oldřichov v Hájích, nájemní smlouvou č. ■■■ a dodatky č. 1 a 2 a smlouvou o převodu pozemků č. ■■■ ze dne 17. 4. 2013. Z těchto důkazů vyplývá, že navrhovatelé měli předmětné pozemky v nájmu ještě předtím, než byly na navrhovatelku a) převedeny Pozemkovým fondem smlouvou ze dne 17. 4. 2013. V předmětné smlouvě byly pozemky druhově označeny jako „ostatní plocha“. Předmětné pozemky jsou dle údajů v katastru nemovitostí ve společném

jmění manželů.

Další dokazování již soud neprováděl, četné návrhy účastníků považoval za nadbytečné pro vypořádání uplatněných návrhových bodů, jak bude případně rozvedeno ještě v následujících pasážích rozsudku. Předně považoval soud za nadbytečné doplnit dokazování listinami (vyznačení zemědělských bloků a jejich snímek, evidence půdy, další nájemní smlouvy a jejich dodatky) týkajícími se historie předchozího pronajímání pozemků pro účely podnikání navrhovatelů a ekologické podoby jejich zemědělské výroby (evidence zemědělského podnikatele, certifikáty a hodnocení ■■■ o.p.s.). Dostatečným podkladem pro doložení situace v řešeném území byl pro účely soudního přezkumu obsah předloženého spisového materiálu odpůrce, včetně grafické části územního plánu, proto soud nedokazoval snímky pozemkové mapy, ortofotomapovými podklady, celou řadou snímků pozemkové mapy předložených navrhovateli, ani dalšími mapovými podklady, které k jednání soudu pořídil odpůrce. Ze shodného důvodu soud nepřikročil k provedení místního ohledání dotčeného území.

IV. d) Vypořádání návrhových bodů

Soud předesílá, že v projednávaném případě byl územní plán obce Oldřichov v Hájích přijat v říjnu 2014, tedy za účinnosti stavebního zákona po velké novele přijaté zákonem č. 35/2012 Sb., s účinností od 1. 1. 2013. Územní plán byl přijat ve formě opatření obecné povahy ve smyslu § 171 správního řádu, v souladu s § 43 odst. 4 stavebního zákona.

Z grafické části územního plánu – konkrétně z hlavního výkresu – soud ověřil, že předmětné pozemky žalobců jsou zařazeny do ploch veřejných prostranství P.

Z materiálu předloženého odpůrcem (konkrétně pořadače I), soud zjistil, že pořizovatel územního plánu doručil návrh územního plánu ke společnému jednání veřejnou vyhláškou ze dne 25. 3. 2013, č. j. 54/2013-ÚP, obsahující poučení, že podle § 50 odst. 3 stavebního zákona může každý do 30 dnů (nejpozději do 9. 5. 2013) od doručení návrhu územního plánu uplatnit svoje připomínky. Spolu s doručením návrhu územního plánu bylo oznámeno místo a konání společného jednání o návrhu územního plánu. Ze složky „Připomínky pro společné jednání“ (příloha č. 29i pořadače I) soud ověřil, že podáním přijatým dne 6. 5. 2013 navrhovatelé uplatnili mj. svoje připomínky (na formuláři nazvaném „Námítka ke konceptu územního plánu“, na němž byl výraz „koncept“ nahrazen slovem „návrh“ a doplněno označení „připomínka“) ve vztahu k pozemkům p. č. ■■■, ■■■ a ■■■ s tím, že na nich je cesta vedoucí na pastviny, louky, která je v soukromém vlastnictví a je určena pro přemísťování a volný pohyb hospodářských zvířat chovaných na farmě a je součástí pastevního areálu farmy Urban. Pro úplnost soud uvádí, že podání ze dne 6. 5. 2013 posoudil jako podané oběma navrhovateli, ačkoli na podání nebyl jako vlastník předmětným pozemkům uveden navrhovatel a). Soud vycházel z toho, že podání bylo prokazatelně podepsáno oběma navrhovateli.

Připomínky navrhovatelů byly spolu s dalšími uplatněnými připomínkami k návrhu územního plánu vyhodnoceny za přítomnosti Správy CHKO Jizerské hory, projektanta, pořizovatele a pověřeného zastupitele se závěrem, že po projednání dozná dokumentace návrhu územního plánu drobných změn týkajících se požadavků dotčených orgánů. K připomínce navrhovatelů bylo uvedeno, že pozemky jsou v katastru nemovitostí vedeny

jako trvalý travní porost, ale jsou dlouhodobě využívány jako účelová komunikace sloužící pro obsluhu pozemků za železniční tratí (podjezd pod tratí), včetně lesních pozemků ve vlastnictví obce s tím, že územní plán vlastnictví pozemků neřeší a je nutná dohoda obce s vlastníky o společném využívání cesty. Uvedené vyplývá z písemnosti označené „vyhodnocení připomínek k návrhu ÚP“ (pořadač I, příloha č. 48). Po projednání připomínek zůstalo vymezení plochy beze změny.

Dále soud ověřil (pořadač II, příloha č. 72), že projednaný a upravený návrh územního plánu byl spolu s oznámením o jeho veřejném projednání doručen veřejnou vyhláškou ze dne 11. 2. 2014, pod č. j. 178/2014/ÚP. Oznámení o konání veřejného projednání územního plánu obsahovalo poučení o právu každého podat připomínky a o právu vlastníků podat námitky proti návrhu územního plánu nejpozději do 7 dnů od veřejného projednání. Veřejné projednání proběhlo dne 9. 4. 2014, navrhovatelé se ho nezúčastnili. Námitky po veřejném projednání návrhu územního plánu nepodali.

Dne 29. 8. 2014 byl vypracován návrh rozhodnutí o námitkách a návrh vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu územního plánu, k němuž dotčené orgány poskytly svá stanoviska.

Územní plán byl schválen zastupitelstvem odpůrce na zasedání dne 6. 10. 2014, usnesením č. 5/32/2014 a přijat jako opatření obecné povahy č. 1/2014 a vyhlášen veřejnou vyhláškou dne 7. 10. 2014. Není sporu o tom, že územní plán jako opatření obecné povahy neobsahuje rozhodnutí o námitkách navrhovatelů ze dne 6. 5. 2013, nevyhodnocuje je ani mezi připomínkami. Tuto skutečnost soud ověřil z opatření obecné povahy č. 1/2014, konkrétně tabulky č. 4 a dále z vlastního textu územního plánu.

První návrhový bod se týká vydání územního plánu nezákonným postupem, v rozporu s § 53 odst. 1 stavebního zákona a § 172 odst. 4 a 5 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nerozhodnutí o námitkách uplatněných navrhovateli dne 6. 5. 2013 podle § 52 odst. 2 stavebního zákona.

V obecné rovině lze souhlasit s navrhovateli, že územní plán musí jako opatření obecné povahy v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu obsahovat odůvodnění, jehož specifický obsah je určován nejen ustanoveními správního řádu, ale také stavebního zákona (§ 53 odst. 5 stavebního zákona). Podle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy též rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění. Rozhodnutí o námitkách naplňuje formální znaky správního rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24) a na jeho odůvodnění je třeba klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2013) *námitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti.*

Podle § 52 odst. 3 stavebního zákona *nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání*

může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námitky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou. Dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán uplatní ve stejné lhůtě stanoviska k částem řešení, které byly od společného jednání (§ 50) změněny. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Dotčené osoby oprávněné k podání námitek musí být na tuto skutečnost upozorněny.

Podle § 53 odst. 1 stavebního zákona pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem vyhodnotí výsledky projednání, zpracuje s ohledem na veřejné zájmy návrh rozhodnutí o námitkách a návrh vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu územního plánu. Návrhy doručí dotčeným orgánům a krajskému úřadu jako nadřízenému orgánu a vyzve je, aby k nim ve lhůtě 30 dnů od obdržení uplatnily stanoviska. Pokud dotčený orgán nebo krajský úřad jako nadřízený orgán neuplatní stanovisko v uvedené lhůtě, má se za to, že s návrhy pořizovatele souhlasí. Pokud je to nezbytné, pořizovatel zajistí pro obec úpravu návrhu územního plánu v souladu s výsledky projednání.

Citovaná ustanovení obsahují speciální úpravu podávání námitek a jejich vyřízení v řízení o územním plánu. Námitkami vlastníků dotčených pozemků a staveb ve smyslu § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona (ať jsou označeny jakkoli, např. jako připomínky, podstatné je, kdo je uplatní a jejich obsah – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51), o nichž je nutno rozhodnout podle § 53 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 172 odst. 5 správního řádu, jsou až námitky uplatněné v řízení o návrhu územního plánu zpracovávanému v konečné podobě, upravenému a posouzenému při společném jednání v souladu s § 50 až 51 stavebního zákona, který je doručen veřejnou vyhláškou podle § 52 odst. 1 stavebního zákona k veřejnému projednání a vyhodnocení.

Stavební zákon upravuje účast veřejnosti již v procesu pořizování návrhu územního plánu. Ve fázi pořizování návrhu územního plánu však stavební zákon nerozlišuje mezi vlastníky dotčených pozemků a staveb a ostatní veřejností, vlastníkům nepřiznává žádné zvláštní postavení a neumožňuje jim proti návrhu územního plánu podávat námitky. Možnost každého uplatnit svoje výhrady proti návrhu územního plánu je zakotvena v § 50 odst. 3 stavebního zákona. Podle uvedeného ustanovení doručí pořizovatel návrh územního plánu (a vyhodnocení vlivů návrhu územního plánu na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává), veřejnou vyhláškou za účelem společného jednání o návrhu, přičemž do 30 dnů ode dne doručení může každý (tedy i vlastník dotčených pozemků a staveb) uplatnit u pořizovatele písemné připomínky vůči takovému návrhu. Protože se jedná o předběžnou podobu návrhu územního plánu, mnohdy ještě variantní, nikoli návrh územního plánu ve finální podobě, jsou výhrady vlastníků uplatněné proti takovému návrhu územního plánu doručenému veřejnou vyhláškou ke společnému jednání o návrhu podle § 50 odst. 3 stavebního zákona připomínkami, které je pořizovatel územního plánu povinen pouze vyhodnotit dle § 51 odst. 1 stavebního zákona.

Ze shora uvedeného výkladu relevantních ustanovení stavebního zákona tedy soud dovozuje, že podání navrhovatelů ze dne 6. 5. 2013 bylo připomínkami k návrhu územního plánu ve smyslu § 50 odst. 3 stavebního zákona, nikoli námitkami uplatněnými v souladu s § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona k upravenému a posouzenému návrhu územního plánu určenému k veřejnému projednání, o nichž by muselo být rozhodnuto. Odpůrce tedy

nepostupoval v rozporu s § 53 odst. 1 stavebního zákona a § 172 odst. 5 správního řádu, pokud podání nevyhodnotil jako námitky vlastníků dotčených pozemků a nerozhodl o nich a nezabýval se jimi v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu. Naopak připomínky navrhovatelů ze dne 6. 5. 2013, uplatněné v souladu s poučením ve veřejné vyhlášce ze dne 25. 3. 2013 a ve lhůtě dle § 50 odst. 3 stavebního zákona, tj. ve lhůtě 30 dnů od doručení návrhu územního plánu (do 9. 5. 2013), pořizovatel vyhodnotil v souladu s § 51 odst. 1 stavebního zákona, jak dokládá písemnost „vyhodnocení připomínek k návrhu ÚP“, v konečné podobě vypracovaná po seznámení zastupitelstva obce dne 16. 12. 2013 se způsobem vyhodnocení připomínek.

Lze dodat, že odpůrce, resp. pořizovatel (navrhovatelé konkrétně zmiňují starostu obce a Ing. Š. - *pozn. soudu* – správně S.Š. – osoba jednající za pořizovatele územního plánu, kterým byl Obecní úřad Oldřichov v Hájích) nemohl postupovat vůči navrhovatelům zavádějícím způsobem, který navrhovatelé popisují v replice. Návrh územního plánu byl řádně doručen veřejnou vyhláškou ke společnému projednání a obsahoval poučení o možnosti každého podat ve stanovené lhůtě k návrhu písemné připomínky, což považuje soud za rozhodné. V dané fázi přípravy návrhu územního plánu bylo skutečně jedno, zda je písemná výhrada vůči návrhu územního plánu označena jako připomínka či námitka. V každém případě šlo o připomínku, neboť § 50 odst. 3 stavebního zákona navrhovatelům jako vlastníkům dotčených pozemků nepřiznával privilegované postavení a neumožňoval jim podat námitky. Soud proto nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování svědeckými výpověďmi S.Š. ani navrhovatelky, ta se ostatně podrobně k dané věci vyjádřila v samotné replice.

Navrhovatelé tedy byli aktivní pouze ve fázi přípravy konečné podoby návrhu územního plánu. V řízení o územním plánu dle § 52 a násl. stavebního zákona zůstali pasivní a námitky podle § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona ve stanovené lhůtě neuplatnili (na rozdíl od řady jiných vlastníků dotčených pozemků a staveb, kteří po uplatnění písemných připomínek, s jejichž vyhodnocením se neztotožnili, uplatnili po zveřejnění konečné podoby návrhu územního plánu také námitky, o kterých odpůrce následně také rozhodl), ačkoli jim v tom objektivně nic nebránilo. Pokud by soud akceptoval argumentaci navrhovatelů, že námitky proti návrhu územního plánu mohou vlastníci dotčených pozemků a staveb podat v podstatě kdykoli ještě před zveřejněním upraveného a posouzeného návrhu územního plánu určeného k veřejnému projednání, popřel by zcela právní úpravu procesu tvorby a následného přijímání územního plánu v řízení o územním plánu jako opatření obecné povahy, jak byla s účinností od 1. 1. 2013 zakotvena v § 50 a násl. a § 52 a násl. stavebního zákona. Z ustanovení § 50 odst. 3 stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že ve fázi přípravy návrhu územního plánu nemají vlastníci dotčených pozemků a staveb zvláštní postavení a zákon jim oproti ostatním subjektům nepřiznává právo uplatnit námitky, ale připomínky, které jsou pouze vyhodnoceny jako podklad pro další postup pořizovatele územního plánu.

V této souvislosti soud zdůrazňuje, že ustanovení § 53 odst. 1 stavebního zákona doznalo s účinností od 1. 1. 2013 změny, v důsledku které nelze podle názoru zdejšího soudu bez dalšího plně vycházet z dosavadní judikatury, které se navrhovatelé dovolávají a která hovoří o tom, že výhrady vlastníků dotčených pozemků a staveb jsou v důsledku jejich zvláštního postavení vždy námitkami, ať jsou označeny jako připomínky. Na rozdíl od současné právní úpravy, dle § 53 odst. 1 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, musely

být do návrhu rozhodnutí o námitkách zpracovány námitky uplatněné jak ke konceptu, tak i návrhu územního plánu, časové hledisko jejich uplatnění tehdy nemělo význam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Ao 4/2008-110). Toto východisko již nelze bez dalšího akceptovat, jak soud vysvětlil shora.

Neuplatnění námitek podle § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona samozřejmě nemá vliv na procesní aktivní legitimaci navrhovatelů a nemůže vést k tomu, aby soud bez dalšího návrh na zrušení části územního plánu odmítl pro nedostatek procesní legimitace. Vzhledem k tomu, že předmětem soudního přezkumu je územní plán jako opatření obecné povahy, které ve vztahu k uplatněným návrhovým bodům soud přezkouvává prostřednictvím jeho textové a grafické části a jeho odůvodnění, má však neuplatnění námitek vlastníků dotčených pozemků vliv nejen na podobu odůvodnění územního plánu, ale zpravidla také na věcnou legitimaci, tedy důvodnost návrhu.

V posuzovaném případě je podstatou uplatněných námitek proti funkčnímu zařazení předmětných pozemků do ploch veřejných prostranství P nepřiměřený zásah do vlastnických práv navrhovatelů k těmto pozemkům a do jejich práva na podnikání za rovných podmínek z důvodu nepřiměřenosti přijatého řešení.

K rozsahu soudního přezkumu územního plánu soud nejprve obecně konstatuje, že „stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkouvat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS).

Podle § 43 odst. 1 věta první stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování (zakotvené v § 18 a § 19 stavebního zákona) v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje (§ 43 odst. 3 věta první stavebního zákona).

Z právě uvedeného vyplývá, že v daném území neexistuje pouze jedno jediné možné správné řešení území, které by bylo eventuálně vynutitelné soudně. Stavební zákon používá velké množství obecných pojmů, tudíž již z tohoto důvodu je možné dovodit, že bude existovat nespočet řešení území, která budou mnohdy odlišná, a přesto budou odpovídat zákonem stanoveným kritériím. Orgány územního plánování postupem podle stavebního zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů, a to v rámci mantinelů daných právní úpravou.

Je na zastupitelstvu obce, které územní plán vydává v samostatné působnosti podle § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, aby z řady řešení území, která odpovídají zákonem

stanoveným kritériím, vybralo to, která mu bude nejlépe vyhovovat. Do tohoto výběru není ani soud, jakožto jeden ze státních orgánů, oprávněn jakkoli zasahovat. Soud není bez dalšího oprávněn vybrat jiné řešení území. Soud pouze ověří, na základě návrhu na zrušení opatření obecné povahy toliko z pohledu námitek a možného zkrácení práv navrhovatele, zda zastupitelstvem obce zvolené řešení území odpovídá zákonem stanoveným kritériím. Soud tedy nemůže zasáhnout do věcného řešení funkčního využití dotčených pozemků navrhovatelů jen z důvodu, že s takovým řešením nesouhlasí, a to tím spíše, že předmětné pozemky byly navrhovatelům nejprve pronajímány jako „ostatní plocha – ostatní komunikace“, navrhovatelé je měli užívat v souladu s jejich účelovým určením, a s takovým určením druhu, resp. způsobu užití pozemků je navrhovatelé nabyli.

Zařazení pozemků do ploch veřejných prostranství P, které jsou dle územního plánu zřizovány ve veřejném zájmu k obecnému užívání každému ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nepochybně představuje zásah do vlastnického práva navrhovatelů a nepochybně ovlivní podobu užívání ostatních přilehlých zemědělských pozemků, na kterých navrhovatelé podnikají v oboru ekologického zemědělství. Nicméně takové omezení v důsledku přijetí územního plánu je možné a legitimní, neboť jak již bylo řečeno, je výrazem a konkretizací veřejného zájmu na naplnění definovaných cílů územního plánování. V daném konkrétním případě pak upřednostněním veřejného zájmu na veřejném přístupu na vymezené plochy pro pobyt obyvatel a průchodnosti krajiny, veřejného zájmu na rozvoji dopravy (str. 30 odůvodnění územního plánu), zvýšení využívání stávajících mimoúrovňových křížení (podjezdy pod železniční tratí) za účelem omezení střetu silniční a železniční dopravy (str. 36 odůvodnění územního plánu), pro zajištění hlavního využití vymezené plochy s rozdílným způsobem využití, resp. pro dopravní připojení staveb umístěných v souladu s územním plánem (viz. odůvodnění návrhu veřejných prostranství v kapitole D.4.4. odůvodnění územního plánu). Takové odůvodnění vymezení veřejného prostranství plně odpovídá požadavkům na vymezení ploch veřejného prostranství dle § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Ani ustanovení § 63 odst. 2, odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, upravující právo volného průchodu přes pozemky ve vlastnictví či nájmu státu, obce nebo jiné právnické osoby (pozemků ve vlastnictví fyzických osob se ani nedotýká) a jeho omezení v případě pozemků určených k chovu hospodářských zvířat, nepřestávají zákonný limit pro vymezení ploch veřejných prostranství v procesu územního plánování.

V obecné rovině lze s navrhovateli souhlasit, pokud s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS, uvádějí, že zásah do vlastnického práva a v důsledku toho do práva na podnikání musí být proporcionální.

Kromě uvedené připomínky ze dne 6. 5. 2013, se kterou se pořizovatel územního plánu vypořádal zákonem předvídaným způsobem, navrhovatelé v řízení o územním plánu námitky týkající se nutné potřeby dotčené pozemky výhradně užívat, a tedy námitky proti neproporcionálnímu zásahu do jejich vlastnického práva a zásahu do jejich podnikatelské činnosti neuplatnili. Soud se tak otázkou proportionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce skutečně „v první linii“, musel by jako první orgán vážit jiné funkční zařazení dotčených pozemků a zabývat se střetem vlastnického práva navrhovatelů a veřejným zájmem na využití pozemků jako veřejného prostranství a nahrazoval by tak činnost

pořizovatele územního plánu. Kdyby soud přistoupil na argumentaci navrhovatelů, připustil by možnost účelového obcházení závěrů, které vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116 publikovaného pod č. 2215/2011 Sb. NSS, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29, vycházející z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, i odpůrcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49). Platí tedy, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-32, že: „[12] Je tedy zřejmé, že rozšířený senát sice otevřel prostřednictvím procesní legitimace branku k soudnímu přezkumu i pro navrhovatele, kteří proti územnímu plánu během jeho přípravy nebrojili, avšak na jejich legitimaci věcnou (tedy důvodnost jejich návrhu) musí mít tato skutečnost zpravidla fatální dopad, nepřesvědčí-li soud, že svá práva ve správním procesu z objektivních důvodů uplatnit nemohli. Rozšířený senát ponechal nedotčeny závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. listopadu 2009 č. j. 9 Ao 2/2009 - 54, publ. pod č. 2008/2010 Sb. NSS, jehož právní věta zní: „Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“ Tyto závěry se totiž vztahují na věcnou legitimaci navrhovatele.“

Vzhledem k tomu, že v odůvodnění přijatého územního plánu nebyla otázka jiného funkčního využití předmětných pozemků namísto jejich zařazení jako ploch veřejných prostranství P vůbec řešena, územní plán se nezabýval proporcionalitou zásahu do soukromého práva navrhovatelů v důsledku střetu se zájmy veřejnými, vlivem řešení území na podobu podnikání na farmě U., otázkami jiného přístupu k lesním pozemkům a prostupností krajiny v dané části obce, není možné, aby se touto problematikou soud k námitkám navrhovatelů zabýval. Soud proto ani neprováděl důkazy, které se vztahovaly k přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů (listiny týkající se ekologické podoby provozované zemědělské činnosti, ortofotomapy, snímky pozemkových map a další mapy zachycující další cesty a možné přístupy a překonání železniční dráhy). Protože se soud v této souvislosti nemusel zabývat ani dalšími konkrétními skutečnostmi, které by mohly mít vliv na intenzitu zásahu do práv navrhovatelů, neprováděl dokazování listinami prokazujícími snahy odpůrce získat předmětné pozemky do svého vlastnictví v rámci jednání s Pozemkovým fondem ČR, ani listinami dokládajícími postup navrhovatelů při změně evidovaného druhu pozemků a jejich scelování.

Pro úplnost soud dodává, že přezkumu napadené části územního plánu z hlediska dodržení zásady proporcionality zásahu do soukromých práv navrhovatelů v důsledku zvoleného řešení v daném území se navrhovatelům dostalo v přezkumném řízení vedeném Krajským úřadem Libereckého kraje (viz. usnesení Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 3. 2016, č. j. OÚPSŘ/11/2016/OÚP). Pro dokreslení stavu soudu postačil obsah označeného usnesení krajského úřadu, které bylo součástí spisového materiálu poskytnutého odpůrcem, soud nepovažoval za nutné vyžádat si celý spis k přezkumnému řízení u krajského

úřadu a provádět jím dokazování, jak odpůrce navrhoval.

Zbývá uvést, že soud v souladu se shora citovanou judikaturou vážil, zda zde přesto není dán závažný důvod pro zrušení napadeného územního plánu. Žádné takové důvody však neshledal. K závažnému procesnímu pochybení v řízení o územním plánu, které by znemožnilo navrhovatelům vznést námitky proti upravenému a posouzenému návrhu územního plánu podle § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona nedošlo. S ohledem na pasivitu navrhovatelů v řízení o územním plánu a obsahovou stručnost jejich připomínky ze dne 6. 5. 2013 v rámci přípravy územního plánu nepředstavuje obecnost odůvodnění územního plánu v daném směru závažný důvod pro zrušení napadené části územního plánu či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Soud nenalezl ani jiné důvody v podobě porušení kogentních norem, ať již procesní či hmotněprávní povahy, chránících veřejné zájmy, které předurčují proces přijímání územního plánu a jeho obsah, jež by převážily jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté řešení území.

V. Závěr a náklady řízení

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených soud tedy shledal návrh na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2014 - Územního plánu obce Oldřichov v Hájích jako nedůvodný, a proto ho v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má *účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Ve věci byl úspěšný odpůrce, soud proto navrhovatelům uložil povinnost nahradit odpůrci důvodně vynaložené náklady řízení.

Důvodně vynaloženými náklady řízení jsou na straně odpůrce, který je malou obcí, náklady na zastoupení advokátem v řízení před soudem. Ty jsou tvořeny odměnou advokáta za 4 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátního tarifu), a to za převzetí a přípravu zastoupení, podání písemného vyjádření k návrhu, další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (podle potvrzení o schůzce právního zástupce s odpůrcem dne 4. 10. 2016 za účelem reakce na repliku a přípravy k ústnímu jednání) a účast na jednání před soudem, ve výši dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy ve výši 4 x 3 100 Kč; dále náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 4 x 300 Kč; a odpovídající částkou DPH ve výši 2 856 Kč, celkem tedy ve výši 16 456 Kč. Jako důvodně vynaložené náklady řízení soud neposoudil náklady na vyhotovení kopií textové a grafické části územního plánu obce ve výši 2 049 Kč, neboť soudu by stačilo zapůjčení originálů, jež mají tvořit obsah předkládaného spisového materiálu, a to na omezenou dobu, případně jejich opětovné předložení při ústním jednání.

Povinnost nahradit odpůrci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce soud uložil oběma navrhovatelům, a to v přiměřené ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů

ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. října 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu